

V zadevi Klinar v. Slovenija

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. **Hedigan**, *Predsednik senata*

gospod B.M. **Zupančič**,

gospa M. **Tsatsa-Nikolovska**,

gospod V. **Zagrebelky**,

gospod E. **Myjer**,

gospod **David Thór Björgvinsson**,

gospa I. **Ziemele**, *sodniki*,

in gospod V. **Berger**, *sodni tajnik*,

po posvetovanju za zaprtimi vrati 14. februarja 2006

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 66458/01) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 16. marca 2000 vložil slovenski državlján gospod Aleksander Klinar (v nadaljevanju: pritožnik).

2. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjeval, da je bilo trajanje postopka pred domačimi sodišči, v katerih je bil udeležen kot stranka, predolgo.

4. Dne 23. septembra 2003 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

DEJSTVA

1. Pritožnik je bil rojen leta 1943 in živi na Jesenicah.

2. Dne 27. decembra 1994 je pritožnik vložil prošnjo za napredovanje pri Ministrstvu za šolstvo in šport.

Dne 10. novembra 1995 je Ministrstvo zavrnilo prošnjo pritožnika.

1. Dne 16. februarja 1996 je pritožnik proti Ministrstvu vložil tožbo pri Vrhovnem sodišču in zahteval spremembo odločbe Ministrstva.

Glede na podatke, ki jih je predložila Vlada, je pritožnik med 8. decembrom 1997 in 10. februarjem 2000 trikrat predlagal dokaze.

Med 10. decembrom 1998 in 16. junijem 1999 je trikrat zahteval podatke o stanju postopka.

Po preoblikovanju zakonodaje v zvezi z sodnim obravnavanjem upravnih odločb je bila zadeva predodeljena Upravnemu sodišču.

Dne 18. aprila 2001 je sodišče izdalo sodbo, ki je zavrnila zahtevek pritožnika.

Sodba je bila pritožniku vročena 26. aprila 2001.

1. Dne 9. maja 2001 se je pritožnik pritožil na Vrhovno sodišče-

Dne 5. novembra 2003 je sodišče zavrnilo zahtevek pritožnika.

Odločba sodišča je bila pritožniku vročena 20. decembra 2003.

1. Na nedoločen datum v letu 2004 je pritožnik sprožil ustavni spor.

Dne 2. junija 2004 je Ministrstvo ugodilo prošnji pritožnika za napredovanje.

Dne 11. maja 2005 je Ustavno sodišče zavrnilo zahtevek pritožnika.

Iz sodnih spisov ni razvidno kdaj je bila odločba sodišča vročena pritožniku.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČIL. LENA KONVENCIJE

1. Pritožnik se je pritožil zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Skliceval se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«

A. Dopustnost

2. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

3. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in trdil, da pravna sredstva, ki so bila na voljo, niso bila učinkovita.

4. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam *Belinger* in *Lukenda* (*Belinger v. Slovenija* (odl.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in *Lukenda v. Slovenija*, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V omenjenih zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o

neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita.

5. Kar se tiče obravnavane zadeve, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

6. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost

7. Obdobje, ki ga je potrebno pri tem upoštevati se je začelo 16. februarja 1996, na dan, ko je pritožnik vložil tožbo pri Vrhovnem sodišču, in se ni končalo pred 11. majem 2005, na dan, ko je Ustavno sodišče zavrnilo zahtevek pritožnika. Upoštevano obdobje je torej trajalo več kot devet let in tri mesece na treh stopnjah sojenja.

8. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika (gl. med drugim *Frydlender v. Francija* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

9. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in ob upoštevanju veljavne sodne prakse je Sodišče prišlo do zaključka, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po pravici do sojenja v razumnem roku.

Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.

III. UPORABA 41. ČIV. LENA KONVENCIJE

1. 41. člen Konvencije določa, da:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

A. Škoda

2. Pritožnik je zahteval 2.000.000 SIT (približno 8.340 eurov) za nepremoženjsko škodo.

3. Vlada je zahtevku oporekala.

4. Glede na to, da se pritožnikov zahtevek nanaša na premoženjsko škodo Sodišče meni, da lahko pritožnik zahteva odškodnino za nastalo škodo pred domačimi sodišči, zato se njegov zahtevek zavrne. Po drugi strani Sodišče meni, da je pritožnik zagotovo utrpel nepremoženjsko škodo in mu po prostem preudarku mu po tej postavki prisoja odškodnino v višini 4.800 EUR (eurov).

B. Stroški

1. Pritožnik je zahteval tudi približno 145 EUR (eurov) za stroške postopka pred domačimi sodišči in Sodiščem.
2. Vlada je zatrjevala, da je pritožnik za stroške postopka pred Sodiščem dokazal le stroške v višini 15 EUR.
3. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali, da so bili potrebni in da so razumno visoki. Čeprav pritožnik ni natančno opredelil svojega zahtevka, Sodišče, ob upoštevanju podatkov, ki jih ima na voljo in v skladu z prej navedenimi kriteriji, ugotavlja, da je pritožnik, ki ga ni zastopal odvetnik, zagotovo imel stroške s postopkom pred Sodiščem, in meni, da je pritožniku razumno prisoditi celoten zahtevani znesek.

C. Zamudne obresti

1. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba dopustna;
2. *razsoja*, da je pršlo do kršitve prvega odstavka 6. č3. lena Konvencije;
4. *razsoja*,
 - (a) da mora tožena država v treh mesecih od dne, ko postane sodba pravomoč(b) na v skladu z drugim odstavkom 44. č(c) lena Konvencije, plač(d) ati pritožniku 4.800 EUR (štiri tisoč(e) osemsto eurov) za nepremoženjsko škodo in 145 EUR (sto petinštirideset eurov) za stroške postopka, zvišano za morebitni davek;
 - (f) da se po izteku omenjenih treh mesecev in do plač(g) ila, na navedene zneske obrač(h) unajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se prištejejo tri odstotne toč(i) ke;
5. *zavrne* v preostalem delu pritožnikov zahtevk po pravič6. nem zadošč7. enju.

Spisano v angleščini in notificirano v pisni obliki 9. marca 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent Berger		John Hedigan
Sodni tajnik		Predsednik senata